HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

עשה והוה ליה (א)יום טוב עשה ולא תעשה ואין עשה דוחה את לא תעשה ועשה ביום טוב הוא דאסיר הא בחול שפיר דמי מ"ט אמר רב כשם שמצוה לשרוף הקדשים שנטמאו (ב)כך מצוה לשרוף את התרומה שנטמאת ואמרה תורה (א)בשעת ביעורה תיהני ממנה היכן אמרה תורה מדרב נחמן (ג)דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר קרא [1]ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי (ד)(ב)בשתי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומה טהורה ואחת תרומה טמאה ואמר רחמנא לך שלך תהא להסיקה תחת תבשילך ואיבעית אימא מדרבי אבהו דאמר (ה)רבי אבהו א"ר יוחנן [2]ולא בערתי ממנו בטמא ממנו אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר שמן של תרומה שנטמאת ואימא ממנו אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר שמן של קדש שנטמא לאו קל וחומר הוא (ו)מה מעשר הקל אמרה תורה לא בערתי ממנו בטמא קדש חמור לא כ"ש א"ה תרומה נמי לימא ק"ו הוא הא כתיב ממנו ומה ראית מסתברא קדש לא ממעיטנא שכן סימן פנ"ק עכ"ם פיגול נותר קרבן מעילה וכרת אסור לאונן אדרבה תרומה לא ממעיטנא שכן מחפ"ז סימן מיתה חומש ואין

עשה הוא. דמשמע שבות בו: **ואין עשה.** דבאש תשרפו דוחה יו"ט דהוא לא תעשה ועשה ואע"ג דהדלקת נר ביו"ט מלאכה המותרת היא הואיל והבערת שאר קדשים שאין נהנין מהן נאסרין גם זו לא יצא מן הכלל: **הא בחול שפיר דמי.** לאיתהנויי מינה: **מצוה לשרוף את התרומה שנטמאת.** דדמיא לקדש ועוד משום תקלה: **לא בערתי ממנו.** במעשר שני כתיב: **בטמא.** בין שאני טמא בין שהוא טמא: **קדש לא ממעיטנא.** מהך חומרא: **שכן.** יש בו חומרי פנקעכ"ם ורמזי גם לזו. חייבין עליו משום פיגול שחט על מנת לאכול חוץ לזמנו ואכל אפילו בזמנו. ומשום נותר חוץ לזמנו ממש ולא חשב מתחלה. וקרוי קרבן. ויש בו מעילה ואף על גב שקדש ז)(הנותר) לאכילת כהנים אין בהן מעילה מ"מ תורת מעילה שייכא ביה אם קדשי קדשים הן יש בהן מעילה לפני זריקה לכל הנהנה מהן ואם קדשים קלים הן יש מעילה באימוריהן לאחר זריקת דמים לאפוקי תרומה דלית בה כלל: **וכרת.** לאוכלה בטומאת הגוף ותרומה במיתה בידי שמים ימיו נקצרים אבל אינו הולך ערירי: **אסור לאונן.** ק"ו ממעשר אבל תרומה מותרת לאונן ביבמות בפרק הערל (דף ע:) זר זר ח) ב' פעמים זרות אמרתי לך ולא אנינות. אונן כל זמן שלא נקבר מתו: **מחפ"ז.** מיתה בידי שמים לזר האוכלה או כהן טמא. וחומש לזר האוכלה בשוגג דכתיב (ויקרא כב) כי יאכל קדש בשגגה ויסף חמישיתו עליו אבל קדש מעשה שיש היתר לכהנים כתרומה ויצא מידי מעילה שוב אין חומש בשגגת אכילתו. ויש דמוקמי לה בחומשין דחומשא ולא נהירא דהא רדינן ביה חומש דחומש בהקדש בפרק הזהב (בבא מציעא דף נד:): ואין

בק"ו דהא בלאו ק"ו נמי אתיא(א) דאתי עשה ודחי לא תעשה(ב) ורב אשי הוא דמשני דיו"ט עשה ולא תעשה הוא ואין עשה דוחה לא תעשה ועשה וקשה לר"י דבפ"ק דביצה (דף ח: ושם) משמע א)דאית ליה לרבא דיו"ט עשה ולא תעשה הוא גבי אפר כירה(ג) דפריך סוף סוף יו"ט עשה ולא תעשה הוא ואין עשה דכיסוי דוחה לא תעשה ועשה אלא אמר רבא כו' ודוחק למימר דהש"ס ניחא ליה למיפרך(ד) דיו"ט עשה ולא תעשה הוא דקי"ל כרב אשי אבל רבא אע"ג דלית ליה ליו"ט עשה ולא תעשה מ"מ(ה) אין כיסוי דוחה יו"ט(ו) מלבדו ור"י מפרש(ז) דאתיא בק"ו מנדרים ונדבות דדחו יו"ט אף על גב שלא נכרתו עליהם י"ג בריתות מילה(י) לכ"ש(יא) וקסבר רבא דקריבין ביו"ט וליכא למיפרך מה לנדרים ונדבות שהן לצורך גבוה כדפריך בפ' ר' אליעזר דמילה (לקמן קלא:) מה לעומר ושתי הלחם שהן לצורך גבוה(יב) דהא לאו חובה נינהו ואפילו חטאות ואשמות לא מיקרו צורך גבוה כיון דאי לא חטא לא בעי לאייתינהו ואית ליה לרבא דיום טוב עשה ולא תעשה כדמוכח בביצה להכי איצטריך ק"ו דאי לאו ק"ו לא הוה צריך קרא למיסר(יג) ורבא לא קאי אשריפת קדשים(יד) אלא הש"ס מייתי משום דמינה נמי שמעינן דאין שריפת קדשים דוחה יו"ט:

ה"ל יו"ט עשה כו'. וא"ת הנך אמוראי דלעיל דסברי דיו"ט לא תעשה גרידא(טו) נילף מהכא דלא דחי עשה את ל"ת וכי האי גוונא פריך בפ"ק דיבמות (דף ו.) ושמא מיכן לא נילף(טז) לפי שיכול לעשות אחר יו"ט(יח) [ת"י]:

הא בחול שפיר דמי מ"ט כו'. תימה מהיכא תיתי דתרומה טמאה אסורה בהנאה דבעי מ"ט(יט) אי ממעשר הקל כדמשמע בסמוך איכא למיפרך מה למעשר שכן הד"ס ט"ב כדפריך בהערל (יבמות דף עד:) וליכא למימר דהוה אסרינן ליה משום דאיקרי קדש דכתיב (ויקרא כב) ונתן לכהן את הקדש או משום דהוקשה לקדשים כדאמר במעילה בפרק הנהנה (דף יט.) דקדש אקשי רחמנא לתרומה וקדש גופיה אסור בהנאה כשניטמא אפילו אותו קדש(כ) שהיה מותר בהנאה קודם כמו שלמים נפקא לן שפיר מק"ו דמעשר או מהיקשא דמעשר כדאמר בפרק כל שעה (פסחים דף כד.) דא"כ(כא) מאי פריך ומה ראית ואימא ממנו אתא למעוטי קדש ולא תרומה ואם נמעט קדש מהיכא תיתי איסור תרומה וי"ל דהוה גמרינן תרומה מדאיתקש לבכורים ובכורים למעשר כדאמרינן בהערל (יבמות דף עג:) ולקמן לא סמיך אק"ו(כב) אלא אהיקשא(כג) סמיך ומיהו קדש אתי שפיר בק"ו ממעשר כדאמרי' בפ' כל שעה (פסחים דף כד.) וליכא למיפרך שכן הד"ס ט"ב דכולהו איתנהו בקדש בר מוידוי וא"ת דמוידוי לא שייך למיפרך דלא שייך וידוי גבי קדש אלא בתרומה שייך דהא אגב מעשר מתודה נמי אתרומה כדאמר ט)וגם נתתיו ללוי זו תרומה ואין לה וידוי בפני עצמה °וא"ת אכתי היכי יליף בק"ו קדש ממעשר הא איכא למיפרך מה למעשר שכן טעון כסף צורה כדפריך בפרק בתרא דמכות (דף יז:) ואור"י דלא שייך האי פירכא אלא דוקא גבי חוץ לחומה כדהתם דבעי למילף דאוכל תודה או שלמים חוץ לחומה דלוקה ממעשר ואם תאמר הכא אסרינן הסקה והדלקה באיסורי הנאה(כד) וערלה דאסורה בהנאה ושרי ליהנות בשעת ביעור כדאמר בפרק כל שעה (פסחים כו:) ולא משכח התם עצים לרבנן דאסורים אלא בשרשיפא(כה) וצריך לדחות ולומר דשמן ובשר ותבואה חשיבי בעין טפי בשעת היסק מעצים:

כך **אתה מצווה לשרוף את התרומה.** פי' בקונטרס משום דלא ליתי בה לידי תקלה לפי טעם זה נראה דלאו דוקא שריפה אלא ה"ה שאר ביעור(כו) וכ"פ בהדיא באלו עוברין(כז) ול"נ דבסוף תמורה (דף לג:) קתני תרומה טמאה בהדי הנשרפין וקתני התם הנשרפין לא יקברו ע"כ נראה(כח) דשריפה דוקא משום דדמיא לקדש(כט) °ומדרבנן א"נ מדאורייתא(ל) מדאיקרי קדש(לא) ואם תאמר דאמר בספ"ק דפסחים (דף כ:) גבי תרומה טמאה שתעשה זילוף הא תנן בתמורה הראוי לקבורה קבורה פירוש כגון משקין ויש לומר דלא קאי אלא אערלה וכלאי הכרם ולא אתרומה דשריא בהנאה י):

אחת **תרומה טמאה ואחת תרומה טהורה.** ואף על גב דדריש רבי אליעזר (בכורות דף לד. ושם) אחת תרומה טהורה ואחת תלויה(לב) יניחנה במקום המוצנע ולא במקום התורפה דאסור לגרום לה טומאה(לג) התם דריש משמרת תרומותי משמע שתי תרומות צריכות שימור דהיינו טהורה ותלויה(לד) והכא דריש מלך(לה):

שכן **פנקעב"ם.** תימה דמאי לאחשובי נמי דחמירי קדשים מתרומה דהא הערב שמשו אוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל בקדשים כ):

פגול. היינו חישב לאוכלו חוץ למקומו ובכלל זה הוי אוכל חוץ לחומה דלוקה בקדשים ונותר היינו חישב לאוכלו חוץ לזמנו והוי נותר בכלל זה והוי האי פיגול ונותר כי ההוא דאם עון פיגול הוא הרי כבר נאמר לא יחשב ואם עון נותר כו' (פסחים דף טז:) ולא כמו פיגול שבכל הש"ס דקרי פיגול דחישב לאוכלו חוץ לזמנו דהיינו נותר דהכא:

כרת. שאינו מגיע לששים שנה שהוא מיתת כל אדם כדמשמע בשילהי מ"ק (דף כח. ושם) דאמר התם רב יוסף כי הוה בר שיתין שנין עבד יומא טבא לרבנן אמר השתא נפקי לי מכרת א"ל אביי נהי דנפק מר מכרת דשני מי נפק מר מכרת דיומי מי נפק מר פירוש כדאמר התם מת ביום א' מיתה של זעם שנים מיתה של בהלה שלשה מיתה של כרת ומיתה בידי שמים אין לה זמן קבוע אלא שמת בשביל עון זה אפי' אין בידו עון אחר ואפי' למ"ד (לקמן דף נה.) יש מיתה בלא חטא בשביל עון זה יקצרו ימיו(לו) ומיהו בירושל' קאמר דכרת אינו מגיע לחמשים ומפיק לה מאל תכריתו את שבט הקהתי וגו'(לז) וזאת עשו להם וחיו פי' אמרה תורה עשו להם תקנה שלא ימותו בעבודתן קודם חמשים וכתיב אל תכריתו משמע כרת היינו שמת קודם חמשים ומיתה האמורה בתורה דקאמר התם היינו שמת עד ששים דכתיב במדבר הזה יתמו ושם ימותו ולא נגזרה גזירה אלא על בני עשרים שימותו קודם ארבעים(לח) וקרי לה מיתה אבל זרעו אומר ריב"א דאין בכרת אלא בהנהו דכתיב בהו ערירי ואין נראה לר"ת דהא בפרק הבא על יבמתו (יבמות דף נה.) קאמר ערירי דכתב רחמנא גבי דודתו למה לי לכדרבא כו' ואי אין זרעו נכרת אלא דוקא בהנהו דכתיב ערירי(לט) ב)מאי קבעי והא דלא קאמר במועד קטן (דף כח. ושם) נהי דנפק מר מכרת דשני מי נפק מר התם מיירי כשאין לו בנים קטנים ודוקא קטנים נענשים בעון אביהם ולא גדולים כדמשמע בפירקין (דף לב:) ומיהו קשה דבתורת כהנים ממעט אשת אח מן האם מכרת מדכתיב אשת אחיו(מ) נדה היא מה נדה יש לה היתר(מא) אף אשת אח דיש לה היתר(מב) דהיינו מן האב(מג) דשריא כשאין לה בנים(מד) ובכולי הש"ס משמע דיש בה כרת כמו בשאר עריות דהא מני לה גבי חמש עשרה נשים פוטרות צרותיהן ולפירוש ריב"א אתי שפיר דמצינן למימר דממעט לה מערירי(מה) ואין להאריך [וע"ע תוספות יבמות ג: ד"ה אשת]: תתן

מסורת הש"ס

א) [ביצה ח:], ב) תמורה לג:, ג) בכורות לד. ע"ש יבמות עד. ע"ש, ד) [יבמות סט ולקמן כו.], ה) יבמות עג:, ו) [פסחים כד.], ז) נ"ל הניתר, ח) [ויקרא כב], ט) [במעשר שני פ"ה מ"י], י) [ועי' תוספות פסחים כ: ד"ה ראוי], כ) [ביבמות עג: ד"ה שכן וכו' כתבו בפשיטות מחוסר כפורים לא חשיב משום דמהאי טעמא גופא נפקא לן וכו'], ל) פ"ב דבכורים,

תורה אור השלם

1 וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל אַהֲרֹן וַאֲנִי הִנֵּה נָתַתִּי לְךָ אֶת מִשְׁמֶרֶת תְּרוּמֹתָי לְכָל קָדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ נְתַתִּים לְמָשְׁחָה וּלְבָנֶיךָ לְחָק עוֹלָם: במדבר יח ח

2 לֹא אָכַלְתִּי בְאֹנִי מִמֶּנּוּ וְלֹא בִעַרְתִּי מִמֶּנּוּ בְּטָמֵא וְלֹא נָתַתִּי מִמֶּנּוּ לְמֵת שָׁמַעְתִּי בְּקוֹל יְיָ אֱלֹהָי עָשִׂיתִי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי: דברים כו יד

גליון הש"ס

תוס' ד"ה **הא** בחול וכו' וא"ת אכתי היכי יליף בק"ו. עיין זבחים קא ע"א תוס' ד"ה ומה מעשר: שם ד"ה כך אתה מצווה וכו' ומדרבנן אי נמי מדאורי' מדאיקרי קדש. עיין פסחים פ"ב ע"ב תוס' ד"ה אבל נטמא וצ"ע:

מוסף תוספות

א. הויא דחיא יו"ט. תוס' הרא"ש. דהו"ל מילה עשה וי"ט ל"ת. רשב"א. ב. כל כמה דלא ידעינן דיו"ט עשה ול"ת הוא. תוס' הרא"ש. ג. מן המוכן, דקאמר התם דאע"ג דעביד כתישה אתי עשה דכיסוי ודחי ל"ת דיו"ט. תוס' הרא"ש. ד. אליבא דהלכתא. תוס' הרא"ש. ה. ס"ל מטעמא אחרינא. תוס' הרא"ש. ו. כדדריש הכא. תוס' הרא"ש. ז. ומש"ה הוצרך לתרץ אפר כירה מוכן לודאי וכו'. תוס' הרא"ש. ח. כגון כיסוי הדם או שריפת קדשים דלא לידחי יו"ט אבל מילה החמורה דחייא יו"ט. לכך הנכון לפרש דרבא ס"ל דיו"ט עשה ול"ת כסברא דהתם, דכי אצטריך 'לבדו', למעוטי מילה שהיא חמורה. ריטב"א. ט. ורבא ידע שפיר דיו"ט עשה הוא. תוס' הרא"ש. י. שנכרתו עליה י"ג בריתות. רמב"ן. יא. שתדחה יו"ט. רמב"ן. יב. הכא ליכא למיפרך הכי. תוס' הרא"ש. יג. ורב אשי סבר נדרים ונדבות אינן קריבין ביו"ט, הלכך ק"ו ליכא. רמב"ן. וא"ת כיון דרבא ס"ל דיו"ט עשה ול"ת הוא, אמאי אצטריך לאתויי קרא ד'לבדו'. תוס' הרא"ש. תיפוק לי משום דהו"ל יו"ט עשה ול"ת ולא מצי דחי לי' עשה דשריפת קדשים, י"ל דאה"נ אלא. מי' הר"ן. יד. ולמילה שלא בזמנה אצטריכא. רמב"ן. טו. בפ"ב דביצה, דאינה נוהגת בנשים, ואינה מצוה עוברת ויש לה תשלומין כל ז', מיהא איכא למפרך מה לעולת ראייה דין הוא שתדחה יו"ט שלא יהא שלחנך מלא ושלחן של רבך ריקן, וכה"ג פריך גבי נדרים ונדבות בפ"ב דביצה, ומבינייהו איכא למילף, מאוכל נפש ועולת ראייה. תוס' הרא"ש. טז. דלא הוי עשה, הא דקי"ל בכל דוכתא דאתי עשה ודחי ל"ת. תוס' הרא"ש. יז. דשאני הכא דאינה מצוה עוברת. תוס' הרא"ש. יח. ולא דמי לכלאים בציצית שאם עבר זמנה בטלה. תוס' הרא"ש. יט. דממונו של כהן הוא. ריטב"א. כ. [ש]נטמא אחר זריקה. תוס' הרא"ש. כא. אי ילפינן תרומה מקדש. תוס' הרא"ש. כב. דפריכא הוא. תוס' הרא"ש. כג. דפ' הערל. תוס' הרא"ש. כד. אפי' יהיו תרומה וקדשים אסורים בהנאה אמאי צריך קרא להתירם בהסיקא תחת תבשילו, והרי. תוס' הרא"ש. כה. משום דבשעת הבערה לא חשיב להו בעין. תוס' הרא"ש. כו. אם הי' מפרר וזורה לרוח או מטיל לים. תוס' הרא"ש. כז. גבי הא דתנן לא יקרא לה שם עד שתאפה ופי' לפי שאינו יכול לשורפה ולא ליתנה לפני כלבו ביו"ט משום שאסור לבערה ביו"ט, משמע דאי לאו משום יו"ט הי' יכול ליתנה לפני כלבו. תוס' הרא"ש. כח. [ב]תרומה הראוי לשריפה. רשב"א. כט. הטעינוה שריפה כקדש. רשב"א. ל. טעונה שריפה. רשב"א. לא. דכתיב בי' באש ישרף. תוס' הרא"ש. לב. צריכין שימור. תוס' הרא"ש. לג. והיכי נפקי מקרא ג' תרומות טהורה וטמאה ותלויה, וי"ל משום דכתיב נתתי לך משמרת תרומותי, דקאי 'תרומתי' א'לך' וא'משמרת'. תוס' בכורות לד. ד"ה אחת. לד. דטמאה לאו בת שימור היא. תוס' הרא"ש. לה. ד'לך' שייך אטמאה לרבוייה להיתר הנאה [דאתלויה לא שייך, דתלויה לאו שלך היא. תוס' הרא"ש דאינה ראויה לכלום]. תוס' בכורות לד. ד"ה אחת. לא להסקה ולא לאכילה. תוס' הרא"ש. לו. שהי' ראוי לחיות אם לא עון זה. תוס' הרא"ש. לז. ועבודתם עד נ', דכתיב מבן חמשים שנה ישוב מצבא העבודה. תוס' מ"ק כח. ד"ה מת בחמשים. לח. שהלכו במדבר, שימות קודם שיגיע לס'. תוס' הרא"ש. דאמרי' לא מת א' מהן פחות מבן ס'. תוס' מ"ק כח. ד"ה ומיתה בידי שמים. לט. דמכרת לא שמעי' ערירי. תוס' יבמות ב. ד"ה אשת. מ. באשת אחיו מאביו הכתוב מדבר, אתה אומר באשת אחיו מאביו או אינו אלא באשת אחיו מאמו וכו' ת"ל. תוס' יבמות ב. ד"ה אשת. מא. ויש לה איסור. תוס' יבמות ב. ד"ה אשת. מב. ויש לה איסור. תוס' יבמות ב. ד"ה אשת. מג. אם יש לה בנים אסורה. תוס' יבמות ב. ד"ה אשת. מד. משמע דאתא למעוטי אשת אחיו מאמו דאין בה כרת. תוס' יבמות ב. ד"ה אשת. מה. דכתיב בההוא קרא, אבל כרת יש בה וכו' ולא יתכן פי' זה לרש"י שאומר [הכא] דכל כרת הוא וזרעו נכרת דהיינו דאיכא בין כרת למיתה בידי שמים, אלא לריב"א שאומר דאין נכרת הוא וזרעו אלא בעריות דכתיב בהו ערירי, וחילוק יש בין מיתה לכרת כדאמר בירוש' דכרת בן נ' וכו' ומיתה היא בס'. תוס' יבמות ב. ד"ה אשת.

עין משפט נר מצוה

סא א ב מיי' פ"ב מהל' תרומות הי"ד ופ"א ה"א טוש"ע י"ד סימן שלא סי"ט בהג"ה:

מוסף רש"י

ולא בערתי ממנו בטמא. דמשמע בין שאני טמא כו' הוא מתודה שלא בערו באש ולא הדליק בו את הנר, וכל שכן בטהור, דלא ניתן אלא לאכילה ושתיה וסיכה, וממילא שמעינן מדלא הוצרך להתודות על טהור, שמע מינה הכי קאמר אפילו בשעת הטומאה שלא יכולתי לאוכלו לא נתתיו להדלקה (יבמות עג:).

תוס' ישנים

א) וע"כ אית ליה לרבא דיו"ט עשה ול"ת הוא דאי לא הוי אלא ל"ת גרידא אמאי מוקי קרא אמילתא דאיכא ק"ו ולוקמא בנותר או בשאר דליכא ק"ו ח ומיהו אכולהו ק"ו איכא למיפרך שכן נוהגים בנשים כבאנשים תאמר במילה שאינה נוהגת כ"א באנשים ואיכא למימר עולת ראיי' תוכיח דקריבה לב"ה ביו"ט. ט ואו"ת בפרק ר' אליעזר דמילה דבעי למילף מילה שלא בזמנה דלא דחי יו"ט לחזקיה מנותר ולאביי מעולת שבת והיכא בעי למילף הא במילה איכא ק"ו:

ב) אע"ג דהוקשו כל עריות זה לזה דילמא קרא אתא לאשווינהו ב' כתובים הבאים כאחד:

רבינו חננאל

תרומה טמאה ביו"ט אסור לשורפה, הא בחול מותר. מנלן אמר רבא כשם שמצוה לשרוף קדשים הפסולים בחול, כן מצוה לשרוף התרומה שנטמאת, ואמרה תורה בשעת שרפתה תהנה ממנה, שנאמר ואני נתתי לך את משמרת תרומותי בב' תרומות הכתוב מדבר, אחת תרומה טהורה ואחת תרומה טמאה, ואמר רחמנא בשתיהן נתתי לך, שלך תהא להסקה תחת תבשילך ליהנות ממנה. **ור' יוחנן** אמר מהכא לא בערתי ממנו בטמא, מן המעשר ממנו אינו מבעיר בטמא, אבל מבעיר בשמן תרומה שנטמאת. ואקשינן אמאי קא מרבית תרומה להנאה, תרבה קודש שנטמא שמותר להנות ממנו. ודחינן (האי') ק"ו הוא, ומה מעשר הקל (יום) [אם] נטמא אסור בהנאה, קדש החמור לא כ"ש. אי הכי תרומה נמי נימא ק"ו ותהיה אסורה בהנאה. ודחי' הא כתיב במעשר ממנו, מכלל שיש אחר שמותר בהנאה כו'. ומייתינן בק"ו, הקודש שכן חומר מן התרומה, כי הקודש יש בו חומרא שנעשה פיגול ונותר כי בשר הוא וקובע לו זמן לאכילתו ואם עבר נעשה נותר, והאוכל קודש וטומאתו עליו חייב כרת, והנהנה מן הקודש מביא קרבן מעילה, והוא קרבן לפיכך אסור לאונן, משא"כ בתרומה כי לא תמצא מאילו כולן בתרומה. אע"פ שהתרומה יש בה מיתה שנאמר ומתו בו כי יחללוהו, והנהנה ממנה משלם אותה וחומשה, ואין לה פדיון, ואסורה לזרים, מה שאין כן בקודש כי השלמים מותרין לישראל (שאין) [שהן] זרים, ואם נפסלוא) יש להן פדיון, אפ"ה חומרות דקודש נפישי.

א) ר"ל אם נפסלו ע"י מום קודם שחיטה וכ"ה בפירש"י.